

[Anker Lau.]

dømmelse af den nærmeste tids byggeri. I hvert tilfælde synes jeg dog, at man må fastslå — deri har jeg også forstået at man er enig med det ærede medlem hr. Ingvar Dahl —, at saneringen må forgå i takt med og parallelt med et byggeri, der kan opsuge de mennesker, som skal ud af saneringskvarteret, for det er jo ikke nok at yde tilskud til de dyre lejligheder, der skal også være lejligheder tilstede.

I denne forbindelse kunne der måske være grund til en smule betænkelighed ved udformningen af § 5, som giver kommunen en meget vid bemyndigelse, og som kan give anledning til vanskelige og især ubehagelige fortolkninger. Hvad skal man f. eks. forstå ved en utilstrækkelig indtægt som målestok for lejetilskud? Spørgsmålet om disse lejetilskuds udligning gennem en ordning indenfor hovedstadskommunerne i lighed med ordningen i det forslag om ændring i boligstøtteleven, som den højtærede minister fremsatte i efteråret, skal jeg ikke tage stilling til på nuværende tidspunkt. Det må vel afhænge af den argumentation, vi formentlig vil blive stillet overfor i det kommende udvalg.

Såvidt jeg erindrer, gav den sanering, som gennemførtes i 1941, anledning til ikke så helt lidt spektakel om sagen. Jeg håber, at dette kan undgås nu, selvom de, der må bære saneringens ubehagelige virkninger, vel aldrig kan tænkes at blive helt tilfredse. Jeg vil dog håbe, at de pågældende myndigheder vil vise fornødent hensyn til de rent menneskelige interesser, som her står på spil, og jeg påpeger igen nødvendigheden af, at det hele kommer til at foregå på en så langstrakt måde, at erstatningslejligheder er forhånden. De, der skal flytte, er uden skyld i, at husene skal nedrives, og det drejer sig dog om mellem 2 000 og 4 000 mennesker.

Den samlede sanering, som i sin tid påbegyndtes, drejede sig om 260 ejendomme, hvoraf 119, såvidt jeg har forstået af de skrivelser, der foreligger i sagen, blev saneret i 1941—1942—1943, og i bemærkningerne oplyses det, at de 131 ejendomme, der

nu skal saneres, indeholder 1 773 lejemaal, hvoraf 994 til beboelse, medens resten, ca. 770, er lejemaal af erhvervslokaler. Der er i forslaget skabt muligheder for at hjælpe de mennesker, der må fraflytte beboelseslejligheder; men det undrer mig, at der hverken i lovforslaget, i bemærkningerne eller i den højtærede ministers fremsættelsestale er nævnt noget om kvarterets erhvervsdrivende, som nu må opgive den virksomhed, de hidtil har levet af. Man kan jo ikke bo sig gennem tilværelsen — om jeg så må sige. Det er naturligvis vigtigt, at man har en bolig, men det er også vigtigt, at man har et erhverv, så man kan få råd til at betale huslejen. Jeg har iøvrigt lidt svært ved at tro — og jeg tror da heller slet ikke, at det er tilfældet —, at den højtærede indenrigs- og boligminister helt har glemt de erhvervsdrivende. Det er jo også muligt, at deres interesser er dækket i henhold til anden lovgivning eller i henhold til en overenskomst, kommunen i sin tid har truffet med dem, i henhold til huslejelovgivning eller på anden måde; men jeg finder det rigtigt, at der også ved denne lejlighed bliver sagt noget herom, og jeg vil derfor bede den højtærede minister fortælle os, hvordan denne sag ligger. Under alle omstændigheder er der dog tale om, at ca. 700, måske noget færre — nogle af virksomhederne bliver måske opgivet —, men i alt fald mange hundrede erhvervsvirksomheder skal søge nye lokaler. Alene dette skaber dog et problem, og derfor synes jeg ikke, man sådan helt kan gå hen over sagen uden at komme ind på den; iøvrigt vil der naturligvis også i udvalget blive lejlighed til at få nærmere oplysninger derom.

I loven af 9. april 1941 var der et afsnit 2 med en § 9, hvori der var givet regler om den erstatningsordning, som dengang blev skabt; der findes ikke noget tilsvarende i det foreliggende lovforslag, men jeg håber altså, at den højtærede minister vil bekræfte, at disse interesser enten er tilgodeset eller vil blive tilgodeset.

Mit parti har — som man vil forstå — stor sympati for en forsigtigt gennemført